Сепаратизам све јачи у Белгији

Пише: Светислав Максовић
петак, 13 јун 2008 00:27

Време пролази, а политичка ситуација у Белгији постаје свакога дана све гора, јер Фламанци и Валонци све теже подносе заједнички живот, оценили су аналитичари у Бриселу, осврћући се на чињеницу да данас, годину дана после парламентарних избора, после којих је тешком муком формирана каква таква влада, многи Белгијанци са зебњом гледају у будућност своје земље.

"Белгија је данас, више него икад, поцепана на два непомирљива табора... Нико није више сигуран да ли ће ова земља успети да се извуче из живог песка у који је упала", пише данас аналитички магазин "Куријe ентернасионал" (Courrier international) из Париза, описијући "отровну атмосферу" у белгијском парламенту, "нејединство у влади" и "експлозивно расположење" у јавности, при чему "Фламанци и Валонци само што нису ножевима насрнули једни на друге".

Све је то, кажу експерти, последица злокобних, глобалних догађаја "захваљујући" којима су се за последњих 20-ак година многе државе, укључујући Југославију, распарчале на ситне делиће под неодољивим притиском новог, агресивног вида национализма, па сада и другде - у западној Европи, на пример - има све више људи који виде шансу да најзад и њихова етничка група добије своју државу.

Такав је случај с Баскијцима и Каталонцима у Шпанији, што је Влади Шпаније дало повода да чврсто и заувек одбију да признају једнострано и незаконито проглашену независност спрске покрајине Косова.

С Белгијом, међутим, ствари стоје мало другачије. То је држава настала историјски врло касно, 1830. године, после ратова које је конзервативна, аристократска Европа успешно окончала против револуционарне, Наполеонове Француске. Силе победнице - Велика Британија, Пруска, Аустро-Угарска и царска Русија - аминовале су стварање Белгије као неке врсте тампона између својих територија и "револуционарне опасности" која им је претила из "непоузданог" Париза.

Чињеница да су у нову државу стрпане две потпуно различите етничке групе - валонска (која говори француски) и фламанска (која говори холандски) - није их много занимала. Тако је обострана нетрпељивост Фламанаца и Валонаца расла и расла - да би данас достигла тачку кључања. Према резултату истраживања јавног мњења, објављеног минулог викенда у Бриселу, данас се 49,7 одсто Фламанаца залаже за распад Белгије - готово троструко више него пре само пет година. Фламанци, иначе, чине већину (60 одсто) од укупно 10,5 милиона грађана Белгије, чији главни град Брисел је седиште Европске уније и НАТО-а.

Суштински проблем који у овом тренутку раздваја те две етничке заједнице још није решен, а тешко је поверовати да ће икада и бити решен. Реч је о захтеву Фламанаца да добију више надлежности у свим секторима - од политичког, преко финансијског до економског - на рачун савезне државе која би, по њима, требало да све више и више одумире.Валонци, чији регион је сиромашнији, страхују да би удовољење великим апетитима Фламанаца довело до драстичног осиромашења њиховог народа, пошто се сада део прихода из богатије Фландрије претаче у Валонију. То је разлог што Валонци никако да пристану на "реформу" државе коју предлажу Фламанци, па сукоб остаје да, нерешен, и даље тиња - све док се једнога дана не разбукта у пожар.

Актуелни председник владе, Фламанац Ив Летерм, дао је рок странама у сукобу да се о реформи договоре до најкасније 15. јула. У противном, каже он, земља ће упасти у хаос из којег ће тешко моћи да се извуче. "Ово је наша последња понуда... Не будемо ли успели, јавно мњење у Фландрији ће се још више радикализовати, а последице могу бити кобне по јединство земље", упозорила је ових дана Маријана Тисен, председник Фламанске демохришћанске партије (ЦДВ) којој припада и премијер Летерм.

Шеф франкофонског табора, госпођа Жоел Милке, одговорила је на то помирљивим изјавама да ће Валонци учинити све што могу како би се "смањио сепаратистички притисак" и омогућила "стабилна будућност" Белгије, али је, истовремено, упозорила да ниједно решење не сме бити постигнуто на уштрб права Валонаца. Госпођи Милке је, при том, сасвим јасно да судбина њених мањинских сународника, у Белгији у којој би већински Фламанци приграбили сву власт, не би била богзнакако светла.

Фламанци већ сада чине све како би француски језик ограничили само на Валонију, све више и све безозирније забрањујући употребу језика Молијера и Балзака на својој територији, драстично при том кршећи све "европске вредности" и правне норме у које се Европска унија свакодневно чврсто заклиње. Безобзирно понашање Фламанаца иде толико далеко да нефламанска деца бивају избачена из обданишта и школа, да много

општине наређују трговцима, не хајући за критике из иностранства, да цене својих производа истичу само на холандском језику, да плацеве за изградњу уступају само "чистим" Фламанцима...

(Танјуг)